

Kenan İmirzaloğlu:

“Dünyadaki hiçbir oyuncu ‘Ben oyunculuğu bitirdim.’ diyemez bence, çünkü oyunculuk demek insan demek.”

14 Ekim 2010 tarihinde Mithat Alam Film Merkezi'nin konuğu, Deli Yürek dizisiyle dönemin gençleri arasında idol haline gelen, son dönemde ise Ezel dizisiyle hayranlarını arttıran Kenan İmirzaloğlu'ydü. Retrospektifi kapsamında filmleri Yazı Tura (Uğur Yücel, 2004), Son Osmanlı Yandım Ali (Mustafa Şevki Doğan, 2006), Ejder Kapanı (Uğur Yücel, 2009) ve Kabadayı (Ömer Vargı, 2007) Merkez'de gösterildi. Moderatörlüğünü Nil Perçinler'in gerçekleştirdiği, öğrencilerin ilgisinin bir an bile kesilmediği söyleşide İmirzaloğlu hiç aklında yokken başladığı oyunculuk serüveninden, oynadığı rollere hazırlanma yöntemine, gelecek planlarından bugün dizi setlerinde yaşanan sıkıntılara kadar birçok konudan bahsetti.

Kenan Bey 1997 yılında bizim hayatımıza girdiniz. Biraz başa sarmak istiyorum ben. Sizin filminiz nerede başladı?

Kenan İmirzaloğlu: Ortaokulu Ankara'da İncirli Lisesi'nde okudum. Ben de dâhil olmak üzere İncirli Lisesi biraz daha gelir seviyesi düşük, ortadirek öğrencilerin gittiği bir okuldu. Ortaokulda her dönem takdir alınca, “Bu çocuk iyi okuyor biz bunu Deneme Lisesi'ne gönderelim.” dediler. Sonra Bahçelievler Deneme Lisesi'ne gittim. Ankara'nın da en güzel kızları genelde Deneme Lisesi'ndeydi ve ergenlikle birlikte benim de hedefler biraz kaydı hâliyle. Altı takdir getiren öğrenci babasına altı zaıfı bir karneyi uzattı. Benimle beraber İncirli'den Deneme'ye geçen arkadaşlar, biz lise sonda üniversiteyi kazanamadık. Ben endüstri mühendisi olmak istiyordum. Bir arkadaşım ODTÜ Endüstri'yi kazandı. Diğeri de ODTÜ Uluslararası İlişkiler. Bizim kader, yani bu koltuğa beni getiren yol aslında orada başladı bir miktar. Sonra bir yıl köyde çiftçilik stajı.

Baba zoruyla mı?

Kenan İmirzalıoğlu: Arkadaşlar hep “Üniversiteyi kazanırsam babam bana Tempa alacak, ben kazanırsam Tipo alacak, yok Doğan SLX alacak” derdi. Ben de “Eğer ben kazanamazsam babam bana yeni bir traktör alacak.” diyordum. Babam traktörü aldı, bir yıl köyde çiftçilik yaptım. Sonrasında annem vazgeçmedi benden, “Bu çocuk okur” dedi. Babam ise “Bundan bir şey olmaz.” diyordu. Abim de İTÜ Makineyi bitirmişti. Bir de adam 72 ortalama falan yapıyor, can sıkıcı bir durum tabii. 5 yaşında başlamış okumaya, hiç sene kaybı yok. Öyle bir can sıkıcı örneğin arkasından ben çok göze batmaya başladım. Sonra dersaneye gittim. Yıldız Teknik Üniversitesi Matematik Bölümünü kazandım. Üniversite hayatında harçlığımızı kazanalım falan derken mankenlik başladı ve 1997’de yarışmaya girdim.

Birinci oldunuz. Dünya birincisi de oldunuz. Sonra zannediyorum teklifler gelmeye başladı size.

Kenan İmirzalıoğlu: 1995’te *Best Model of the World* seçilince tabii teklifler yoğunlaşmaya başladı. Fakat bir taraftan matematik okuduğum için mevzulara rasyonel bakıyorum. Benim hiçbir yeteneğim yok. Hiçbir tecrübem yok. Bu işin okuluna gitmemişim. Benden oyuncu olur mu? Sırf yakışıklıyım, boyum var falan diye bana “yakışıklı çocuk” muamelesi yapacaklar ki o dönemde de, tenzih ederim arkadaşları, şarkıcı, türkücü ve sanat müziği söyleyen önemli şahsiyetlerin hep dizileri oluyordu. Onların yanına da işte bizim gibi uzun boylu mankenleri yerleştiriyorlardı. Böyle bir yerleşim beni rahatsız ediyordu tabii. Bu tarz bir işin içerisinde olmak istemiyordum ama böyle üç dört tane iş teklif edilmişti. 1998’in Şubat ayında Osman Sınav’la bir görüşmemiz oldu telefonda. Ha, Osman Sınav ne yaptı? İşte *Süper Baba’yı* çekti. Çok güzel diziydi. Bir de Osman Sınav *Yalancı* (1993) filmini çekti dediler bana. *Yalancı’yı* da ben 1994’te sanırım köyde izlemiştim. Hani gecenin bir yarısı bir film izlersiniz, “Allah Allah ya Türkiye’de de böyle filmler çekiliyor mu?” tadında bir his bırakır ya size. Hakikaten *Yalancı* çok keyifli bir işti ve bende de öyle bir his bırakmıştı. O zaman ben bu adamla gideyim bir görüşeyim dedim. Sonra Osman Sınav’la görüştük. Osman Sınav bana biraz projeden bahsetti ki, proje de hani hakikaten derdi olan bir projeydi. Hele ki, Susurluk’u yaşamış bir ülke olarak, Susurluk’a hiçbir eleştirinin yapılmadığı, sadece duyarlı vatandaşların ışıkların söndürülmesiyle tepkiler gösterdiği bir dönemdi. Gerçekten 12 yıldır Türkiye’de çok şey değişti. O zaman söyleyemediğiniz şeyleri şu an çok rahat söyleyebiliyorsunuz televizyonlarda veya gazetelerde. *Delî Yürek* (1999) projesi bana farklı geldi, çünkü Susurluk’un perde

arkasını aralayan, oralara biraz ışık tutan bir işti ve memleket duyarlılığı olan bir öğrenci olarak da, bir matematikçi olarak da beni heyecanlandırdı. Fakat sonra Osman Sınav'a "Siz bana nasıl güveniyorsunuz? Sizin bu kadar işiniz var, kariyeriniz var fakat ben sadece bir reklâm filmi çekmişim, kamerayla tanışıklığım oradan var. Siz nasıl bu kadar güveniyorsunuz?" dedim. Osman Sınav da "Ben bu işi biliyorsam sende o potansiyel, o enerji var ama bu işe kelleni koyman lazım" dedi. Ben de daha yeni *Best Model* olmuşum, "Ben bir düşünüyüm" dedikten bir hafta sonra "Tamam kelle sizin" diyerek kabul ettim.

Nasıl bir süreç oldu? Televizyonla buluşmanızın ardından sinemada yine Osman Sınav'la beraber *Delî Yürek*'in filmini yaptınız.

Kenan İmirzaloğlu: 2001'de kriz çıktığı zaman bütün televizyonlar bütçelerini düşürdüler. Reyting almasına rağmen birçok proje durdu. *Delî Yürek* de onlardan biriydi. O ekonomik krizden ötürü Osman Sınav da "Ben bu dönemde boş durmayacağım, yine üreteceğim" dedi ve *Bumerang Cehennemi*'ni (2001) yaptık ki o dönemde terör konusu önemli bir gündem teşkil ediyordu. Bir de Gaffar Okan olayı tabii. Belki şimdi çekilse çok daha cesur şeyler yapılabilirdi ki, o zaman biz baskı altında ancak o kadar yapabildik. Gaffar Okan'ın anısına bir karanfil bırakabil-diğimizi düşünüyoruz *Bumerang Cehennemi* ile.

İlk set nasıl geçti?

Kenan İmirzaloğlu: Ben ilk sete gittiğim zaman Osman Abi yazlık iş çekiyordu. "Gel set ortamını gör, mevzuya alış, içerden bak" diye davet etmişti beni. Bakıyorum hep böyle vızır vızır çalışan insanlar. Öyle çekiyorlar, böyle çekiyorlar. Geniş çekiyorlar, yakın çekiyorlar, ikili çekiyorlar. Aynı şeyler tekrar tekrar oluyor. Ve ben iki saatten sonra "Yok bunların hepsi kırık" dedim. "Normal bir topluluk değil" dedim. Sonra ben işe başladım. Aradan bir hafta geçti, ben o topluluğa adapte oldum ve bende de bir çatlaklık olmaya başladı. Çünkü normal iş değil arkadaşlar. Yani sete gidip görenler muhakkak anlamıştır. Hele ki şu dönemde 90 dakikalık dizi çekmek hiç normal iş değil. İnsanüstü bir performans göstermeniz gerekiyor. Hakikaten böyle, ben ilk işe başladığım zaman şunu söylemişlerdi: "Dizide sana bir şey olmadan önce haber vermen lazım. Eğer ölecekse de bir hafta öncesinden haber vermen lazım." Böyle bir mantıkla işliyor.

Osman Sınav'la çalışmak nasıldı?

Kenan İmirzaloğlu: Osman Abi tabii bu işin kapısını bana

açan kişi. O yüzden ilk göz ağrımdır. Yeri başkadır bende. O oyuncunun ruhuna inmek ister hep. Benim hiçbir tecrübem yoktu fakat en büyük avantajım samimiyetti, yani oynadığım role inanmaktı. Osman Abi de hep onu enjekte ederdi.

Uğur Yücel'le de tanışıyorsunuz. Bilmiyorum tabii o serüven nasıl gelişti ama *Alacakaranlık*'la (2003) başlıyorsunuz *Yazı Tura* (2003) ve en sonunda *Ejder Kapanı*'nda (2009) birlikte çalıştınız.

Yamaç Okur: Uğur Yücel mi sizi buldu? Siz mi Uğur Yücel'i buldunuz?

Kenan İmirzalioğlu: Uğur Yücel beni buldu. Ben *Delî Yürek*'i bitirmiştim. *Delî Yürek*'ten sonra bir iki yıl ara vermek istedim. Bir kendime geleyim, toparlanayım istiyordum. Derdim “Şimdi su iyi akıyor, hadi hemen küpümü doldurayım” durumu değildi çünkü hep bir şüpheli yaklaşımım vardı. “Ben acaba bu işi yapabilecek bir adam mıyım?” diye düşünüyordum. Doğru bir hikâyede buluştum izleyiciyle ve çok iyi reytingler aldık. Bir dönem Türkiye'nin yarısı bizi izliyordu. Ama böyle bir şey, ben çok iyi bir oyuncu olduğum için gerçekleşmedi, bu sadece hikâyeye alakalı bir durumdu. Ben bunun farkındaydım o yüzden de kendimi hep sorguluyordum. Sonrasında bir ara verdim ve bana o dönem *Kurşun Yarası* (2003) diye bir iş teklif edilmişti. O zaman adı *Halilim* olacaktı galiba ben oynasaydım. Fakat ben de istemiyordum çünkü harmandalı oynuyordum zaten Miroğlu'nda. Harmandalı'ndan sonra Halil'e geçmeyi pek istemedim, yani kolları bir indireyim diyordum, Zeybek'e bir ara vereyim istiyordum. Bir proje olsa bari ara verelim. Ondan sonra yine oynarız zeybek gerekirse. *Halilim* projesinin görüşmesinden çıktık. Ben “hayır” diyorum fakat oradan ciddi bir baskı var. Bir taraftan da dua ediyorum: “Allah'ım ne olur yani bir ses, hani başka bir şey”. Biz çıktık oradan daha arabaya geçmeden Uğur Yücel'den telefon geldi. “İşte!” dedim aradığım ses bu. Sonra Uğur Abi'yle görüştük. Uğur Abi böyle ilk başta mesafeli, sürekli saçıyla oynuyor, ben konuşuyorum, o dinliyor. Hâlbuki projeyi teklif eden o. Dışarıdan bakan ben bir şey teklif ediyorum sanacak. Sonra Uğur Abi “Bir polisiye hikâyem var; eski polis-yeni polis. Bir tanesinin kulağı kesik olacak, tiyatrodan iyi bir oyuncu düşünüyorum, yanında da sen. Ne dersin?” dedi. “Abi”, dedim, “iyi güzel proje ama bir şartım var. Sen oynarsan oynarım.” “Benim hiç vaktim yok” dedi. “Yok” dedim o zaman “abi kusura bakma”. “Ya sen ciddi misin?” dedi. “Evet, abi ciddiyim” dedim. “Sen oynarsan oynarım. Başka hiçbir şartım yok” dedim. Saçıyla oynamaya başladı. Sonra Uğur Abi düşündü. “Tamam”, dedi, “beraber yaparız bu işi ama benim daha sinema filmim var”. O dönem

Yazı Tura'nın (2004) Kapadokya bölümünü, yani Olgun'un (Şimşek) hikâyesini çekmiş. İstanbul'daki Cevher'in hikâyesi kalmış. Bir taraftan da, bu anlattığım olaydan iki yıl önce de, ben gazetedede, sanırım *Milliyet*'ti, "Uğur Yücel ilk sinema filmini yapıyor" diye bir haber okumuştum. Üç tane askerin hikâyesi. İlk dört asker olarak başlamıştı. *Milliyet*'te üç asker okudum. Sonra iki askeri çektik. Ben o ara düşündüm "Keşke bu projenin içinde olsaydım", diye, ama "Şimdi bunlar entelektüel insanlar, biz onlara göre başka bir dizi yapıyoruz, bizim kafa yapımız sanki siyasi görüşümüz de biraz öyleymiş gibi düşünüyor olabilirler, neyse Kenan, vakti var sen canını sıkma" dedim. İki yıl sonra o can sıkıntısı geçti. Uğur Abi'ye soruyordum arada bir; "Abi", diyordum, "sinema yok mu?" "Var ama orada oynayacaklar belli bir sonraki sinemada inşallah". Sonra bir gün "Kenan, Cevher'i oynar mısın?" diye sordu bana. "Abi", dedim, "O rolde Ozan (Güven) oynayacaktı." Ozan'ın tarihi çakışmadı. O sırada G.O.R.A. (Ömer Faruk Sorak, 2004) çekiliyordu. Tarihler birbirine denk geldi ve Ozan oraya gitmek zorunda kaldı. "Hiçbir sıkıntı olmayacaksa ben oynarım" dedim. Sonra Hayalet Cevher'i çektik ki Yazı Tura benim sinema geçmişimde en önemli işlerimden bir tanesidir. Hatta en başa koyabilirim.

Uğur Yücel'in sizin oyunculuğunuzu tarif ederken söylediği bir şey var: "Oyuncularda genelde doygunluk ve hırs vardır ama Kenan'da açlık var, hırs yok" diye tarif ediyor. Siz ne düşünüyorsunuz bu yorum hakkında?

Kenan İmirzaloğlu: Ustamın söylediklerine katılıyorum. Hakikaten bünyeyi doyurmak biraz zor oluyor bende. Dünyadaki hiçbir oyuncu "ben oyunculuğu bitirdim" diyemez bence, çünkü oyunculuk demek insan demek. Kendinize dönüp bakın; bırakın başka bir insanı oynamayı insan kendisini birebir ne kadar tanıyor? Hakikaten insanoğlu dipsiz bir kuyu ve her seferinde o kuyudan ne çıkacak bilmeyorsunuz. Bir anda her şey çok iyi giderken bir kırılmayla depresyona girebiliyorsunuz ya da "Ben bittim" veya "Kuyunun en dibindeyim" derken bir şey oluyor ve hayata bambaşka bir yerden başlayabiliyorsunuz. Tek bir cümleyle, tek bir resimle her şey değişebiliyor. O yüzden insanoğlunu çok net sınırlandırmak ve "budur" demek mümkün değil bence. O hakikaten bir yolculuk ve bu yüzden de bir doyumun olacağına inanmıyorum. İnşallah da doymam.

Peki dizi oyunculuğu ile sinemada oyunculuk farklı mı? Siz nasıl görüyorsunuz?

Kenan İmirzaloğlu: Dizinin konsantrasyonu ile sinemanın konsantrasyonu çok farklı. Yani dizide oyunculuğunun çayını

doldururken, çocuğunu severken bile seyircinin dikkatini ilgisini çekebilecek seviyede olması gerekiyor. O yüzden hem enerjiniz hem mimikleriniz daha yüksek olabiliyor. Fakat sinemada zaten size konsantre, o yüzden eğer dizide yaptığımız oyunculuk tarzıyla sinemanın içerisinde olursanız seyirciye fazla ve yorucu gelebilir. Çünkü kocaman bir perdede izliyorsunuz ve herkes size konsantre. Gözünüzden geçen incecik bir duyguyu bile seyirci o an anlayabiliyor. O yüzden televizyondaki performansla sinemaya yaklaşırsanız “Bu adam doymuş artık başka bir işe başlasın” denebilir.

Yönetmenlerle nasıl çalışıyorsunuz? Uğur Yücel’le nasıl çalıştınız?

Kenan İmirzaloğlu: Valla o yönetmen oldu, ben oyuncu oldum.

Fikrinizi paylaşıyor musunuz? Yani siz dâhil oluyor musunuz projeye?

Kenan İmirzaloğlu: Senaryo aşamasına mı?

Çekim aşamasında da senaryo değişikliğe uğrayabiliyor.

Kenan İmirzaloğlu: İyi bir yönetmen, zeki bir yönetmen her zaman doğru öneriyi kabul eden yönetmendir. Çünkü zeki dediğimiz insan başka bir zekâyı fark edebilecek kapasitede bir insandır bence. Uğur Yücel de hakikaten o zekâda bir adam. Herhangi bir parlak fikir olduğu zaman “Tamam öyle yapalım” der hemen. Ben karakterlerin iç dünyalarını anlayabilmek için gerçek hayatta benzer olaylar başına gelmiş insanları bulmaya çalışırım. *Yazı Tura*’daki Cevher zor bir karakter; adam Güneydoğu’ya gitmiş, savaşmış. Aslında bir çocuk ama erkek olmaya çalışmış: “Arkadaşımı öldürdüler, ben de öldürürüm” diye düşünen bir çocuk ve yanında arkadaşı yaralanıyor, bacağını kaybediyor. Kendisi sağır oluyor, kulağında bir arıza kalıyor. Bu adamın 18 ay sonra tekrar bu toplumun içerisine girip çok normal yaşamasını bekleyemeyiz. Ben zaten Cevher’den sonra Doğan görünümlü Şahin’e binip müziğin sesini sonuna kadar açan, “bunlar maganda” dediğimiz çocukları çok daha iyi anlamaya başladım. Onların içinde kim bilir ne hikâyeler, ne yaralar var. Önceden kızardım; “Ben köyden geldim ve İstanbul’da yaşamayı öğrendim. Size ne oluyor?” derdim, “Siz buranın çocuklarısınız biliyorsunuz. Hâlâ bu aykırılık, bu uyumsuzluk niye?” diye hep sorgulardım. Şimdi öyle bakmıyorum. Çünkü onların hepsinin içinde başka bir dert var. Cevher de öyleydi ve biz o adamın gelip bu toplumun içerisinde gayet normal yaşamasını bekliyoruz ki bu mümkün değil. Onun iç dünyasını yakalayabilmek için de gerçek hayatta benzer şeyler

yaşamış Güneydoğu gazisi ve Çeçenistan'da savaşmış birkaç kişiyi bulup onlarla sohbet ettik. Onlar da iç dünyalarını, kimseyle paylaşmadıkları şeyleri paylaştılar benimle. Bunu içinize atıyorsunuz tabii. O an gösterme gibi bir durumunuz yok. Fakat içime attığım o sıkıntının perdeden yine yansıdığını düşünüyorum.

Çok güçlü oyuncularla oynadınız. Belki bu bir tercih ve sizin de istediğiniz bir şeydi ya da şans böyle gitti bilmiyorum ama Tuncel Kurtiz, Şener Şen gibi isimlerle paslaşma şansınız oldu. Bu, oyunculuğunuzu nasıl etkiledi?

Kenan İmirzaloğlu: Böyle bir durum her zaman oyuncuda önce bir endişe yaratır. "Ben yarın Şener Şen'le oynayacağım ama nasıl olacak acaba?" endişesi muhakkak olur. Sizi burada kurtaracak tek bir şey var: Şener Şen ihtiyar, modası geçmiş bir kabadayıyı oynuyor, ben Devran'ı. Devran'ım ben yani. Şener Şen'in oynadığı rolden çok ayrı benim rolüm. Beni kurtaran tek şey böyle düşünmek oldu. Yoksa "Nasıl bir oyunculuk numarası yapayım da Şener Şen'i alt edeyim" gibi bir durumun hem saçma, hem de hastalıklı olduğunu düşünüyorum. Oyuncular için o tip hastalıklar çok yakın, hakikaten kendinizi çok iyi korumanız lazım. Doğru motive etmeniz lazım. Ben hep oynadığım karakterin güçlü yönlerini bulmaya çalışıyorum.

Oynarken daha rahat ettiğiniz, paslaşmaktan zevk aldığınız oyuncu var mı?

Kenan İmirzaloğlu: Bu tabii ki takım işidir; siz bir top atıyorsunuz, karşıdaki ona cevap veriyor. Eğer topu düşürürsen sahne de düşer. O yüzden mecburen o takım oyununda karşılıklı etkileşiminin olması lazım. Biz mesela Uğur Abi'yle bunu çok keyifli yapıyorduk dizideyken. Nejat (İşler) ve Olgun'la (Şimşek) biz aynı jenerasyondan olduğumuz ve aynı zamanda da arkadaş olduğumuz için bir sahneye bakarken "Bunu böyle mi söylemeli yoksa böyle mi? Burada aslında sinirleniyor mu yoksa belli etmiyor mu?" diye hep konuşuyoruz. Mesafeli ve profesyonel iş ilişkisi değil tabii. Yani kendi karakterimizi de, karşıdaki karakteri de konuşup paylaşabiliyoruz.

Yamaç Okur: Nil'in sorusunu biraz genişletmek istiyorum. Hani karşınızda iyi bir oyuncu varsa sizin performansınız da yükselir.

Kenan İmirzaloğlu: Evet.

Yamaç Okur: Dizilerde çok daha zor oyunculuk. Dolayısıyla kötü bir oyuncu varsa siz de düşersiniz.

Kenan İmirzaloğlu: Doğru.

Yamaç Okur: Hani bazen setin ilk gününde karşınızdaki oyuncudan elektrik alamazsınız ve sonuna kadar böyle gider. Sizin de aslında yaşadığınız benzer durumlar olmuştur böyle. Çünkü o elektrik geçmiyorsa da...

Kenan İmirzaloğlu: Tabii topun düştüğü an onun bir sıkıntısı oluyor ama bir taraftan şu da oluyor: Mesela *Kabadayı*'da (Ömer Vargı, 2007) benim dört tane kabadayıya konuştuğum bir sahne vardır. O sahne için hakikaten çok tedirgindim. İşte Devran kimdir, kudreti nedir? Yani o monoloğumu anlattığım bir sahnede ben kabadayıların yerine dört tane beyaz banda oynadım. Onun yerinde oyuncu durabilse daha iyi olacak fakat teknik olarak da mümkün değil. Ömer Abi'nin tercihi böyle oldu. "Bantlara oyna" dedi. Ben bantlara orada epey bir posta koydum. Bir de Yavuz Turgul senaryosu olduğu için noktasını virgülünü zaten değiştirme cüretimiz mümkün değil. Herhangi bir şey de ekleyemediğimiz için acaba çok mu ezber oluyor kaygısına çok düşmüştüm. Ama izlediğimiz zaman perdede sanki öyle bir durum yok gibiydi. İnsanlar da sevdiler o sahneyi. Gerçi bir monolog olduğu için bu böyle. Ama karşılıklı etkileşimle tirmanan bir sahnede karşınızdaki oyuncunun performansı çok önemli kesinlikle.

Bir röportajınızda senaryoya çok önem verdiğinizden bahsetmişsiniz.

Kenan İmirzaloğlu: Evet.

Biz de burada atölye çalışmaları düzenliyoruz. İlk atölye çalışmamızda "Her şeyin başı senaryo" dedik. Siz senaryoya nasıl bakıyorsunuz? Neye göre değerlendirme yapıyorsunuz?

Kenan İmirzaloğlu: Sizin söylediğinize tamamen katılıyorum. Birtakım yapımcılarda ya da oyuncularında "Siz varsanız tamam! Bir de yanınızda bu kız olursa ohooo" görüşü var. Ben de hep şunu iddia ederim: Bu işin temeli senaryodur. Evet, başrol oyuncusu iyi bir lokomotif olabilir, arkasındaki ekibi iyi çekebilir fakat senaryo raylardır. Yani ray yoksa lokomotif hiçbir şey yapamaz. Her zaman da şu örneği veririm: Robert De Niro, Brad Pitt, Angelina Jolie gelsinler, Üsküdar'da Salacak'ta onlara yerli dizi yapalım. Ben de aralarından geçeyim. De Niro anlatıyor dayı gibi, Brad dinliyor "Eyvallah" diyor, Angelina geçiyor, Brad'in kafa takılıyor falan. Bunları saçma sapan konuşturalım. Kötü bir senaryosu olsun. En fazla dört bölüm izlersiniz. O da onların yüzü suyu hürmetinedir, yoksa takip etmezsiniz. Hiç tanımadığınız oyuncuların oynadığı sizi bağlayan herhangi bir diziye daha çok takılırsınız. O yüzden esas olan şey senaryodur. İkinci sırada yönetmen gelir. Maalesef biz oyuncular üçüncü sırada yer alıyoruz.

İzleyici: Ama gönüllerde bir.

Kenan İmirzaloğlu: İşte bu! Bu ruhu seviyorum o ayrı.

“Şu romanın uyarlamasında ben oynamak istiyorum” dediginiz eserler var mı?

Kenan İmirzaloğlu: Belirli uyarlamalar var üzerinde düşündüğümüz. İnşallah olacak. Türkiye’de çok fazla aralanmamış bir Oğuz Atay ve bir Sabahattin Ali var. Niyetimiz var. Evet.

İzleyici: Bir de Deniz Gezmiş’i söylemişsiniz birçok röportajınızda.

Kenan İmirzaloğlu: Çok isterim ama gün geçtikçe artık aradaki mesafe maalesef açılıyor. Deniz Gezmiş 23 yaşındaydı ama makyaj harikası falan, bir şeyler yaparız. Çok önemli bir karakter tabii Deniz Gezmiş, öyle bir yaşadı gitti. Fakat öyle bir yerde bıraktı, öyle bir iz bıraktı ki hep içimizde bir sızı oldu. Belki romantik bakıyorum, bilmiyorum. Ama henüz iyi bir Deniz Gezmiş filmi yapılamadı, bunu biliyorum.

Son Osmanlı Yandım Ali (Mustafa Şevki Doğan, 2006) de bir çizgi roman uyarlamasıydı. Oradaki kahramanı oynuyorsunuz. Kahramanı oynamakla karakter yaratmak arasında bir fark var mı oyunculuk adına?

Kenan İmirzaloğlu: Ee, biraz var yani. Kahramanın bir çalımı oluyor. Herkesin içinde yürürken de tokadını atarken de sigarasını sallarken de. Kahramanın bir stili oluyor. Fakat karakter, hani Cevher’i düşünüyorum, onun öyle bir derdi yok ki! O, kendi içinde sıkıntılı bir adam. O yüzden “ben şimdi şuradan öyle bir yürüyeyim de kızlar bana bir baksın” gibi bir arzusu yok. Fakat Yandım Ali bundan keyif alan bir adam, döverken de severken de.

Suat Yalaz aynı zamanda filmin senaristlerinden, onun eklemeleri nasıl oldu? Bir eser sahibi için o eseri uyarlamak eminim daha zordur.

Kenan İmirzaloğlu: Tabii ki Suat (Yalaz) Abi’yle Baykutlar (Badem) hep paslaştılar. Suat Yalaz olmasa *Yandım Ali*’nin ruhu olmazdı orası kesin. Bir hikâye olurdu fakat ruhu olmazdı.

Son Osmanlı Yandım Ali’de zaten Ali’nin etrafında dolanıyor hikâye. Yani benim kişisel görüşüm o filmle ilgili olarak. Aslında tek kişilik bir oyun gibi yani. Diğerleri biraz dekor gibi olmuş.

Kenan İmirzalıoğlu: Biraz daha güçlü olabilirdi diyorsunuz karakterler daha iyi bir film olması açısından.

Evet. Yani tek kişilik bir film gibi izlenebiliyor.

Yamaç Okur: Biraz önce senaryo, yönetmen, oyuncular dediniz. Burada "Filmin yönetmeni kim?" desek birçok kişi yönetmeni hatırlamayacak. Ama "Oyuncusu kim?" dediğimiz zaman siz direkt akla geleceksiniz. Herhalde bu bir oyuncu filmi aslında, bir de öyle bakmak lazım.

Kenan İmirzalıoğlu: Oyuncu filmi diyebilir miyiz bilmiyorum ama evet, oyuncu iyi oynamasa olmayacak bir film. Başka bir filmde bir takım vardır, orada herkesin iyi olması gerekir, bir iki kişinin zayıflığı halledilebilir bir durumdur. Fakat *Yandım Ali* diye bir filmin başrolü kötü olamaz, hani Süpermen yapıyorsunuz ama uçamıyor! Olmaz, o zaman hakikaten film kötü olur.

Genelde başrol oyuncusu olarak görüyoruz sizi filmlerde. Yazı Tura'da belki bir denge vardı Olgun Şimşek'le beraber ama diğer filmlerde başrolleri ya paylaştınız ya da oynadınız. Büyük prodüksiyonlarda görüyoruz sizi. Daha küçük ölçekli, bütçesiz veya az bütçeli filmlerden teklifler geliyor mu? Yoksa siz bunları mı tercih ediyorsunuz?

Kenan İmirzalıoğlu: Ben tercihlerimi tamamen senaryoya göre yapıyorum. Yani okuduğum zaman beni gerçekten etkiliyor mu? Senaryoyu sahici buluyor muyum kendi bütünlüğü içerisinde? Sadece benim karakterimin değil, bütün hikâyenin bir etkisi var mı? Ve bununla beraber hikâyeyi hayata geçirecek olan yapımcı önemli. Az önce dedik ya, bu, dizi için de geçerli. Senaryo, yönetmen, oyuncular üçlüsünü bir araya getiren de yapımcıdır. Eğer ki bir yönetmen filmi değilse, büyük bir projeden bahsediyorsak, evet, bunun üstesinden gelebilecekse o zaman tercih ediyorum. Ama hakikaten birinci tercih senaryodur. Sadece büyük bütçeli işlerde oynarım diye bir kuralım yok. İlla tanınmış oyuncular olacak diye bir kuralım yok, ki zaten böyle başarılı işler yaptıkça o alan yavaş yavaş açılmaya başlıyor. Küçük bütçeli, *no name* isimlerle çalışma ihtimali daha da çok artıyor aslında.

Senaryoları tek başınıza mı okuyorsunuz yoksa paslaştığınız ve fikir alışverişi içinde bulunduğunuz kişiler var mı?

Kenan İmirzalıoğlu: Önce ben bir okuyorum tabii. Sinemada çok fazla tereddüt olmuyor belki ama dizi o anlamda daha tehlikeli. Fakat yine de paylaştığım insanlar da var. Özellikle dizide şöyle bir yelpaze oluşturdum artık: Ev hanımından profesöre

kadar belli bir skala içerisinde dizinin senaryosunu gönderdiğim insanlar oluyor.

Yani onlardan geri dönüş alıyorsunuz.

Kenan İmirzaloğlu: Evet. Önceden daha kolay anlıyordum, çünkü bilmiyordum. Bilmediğim için ekranların başındaki bir izleyici kafasıyla çok daha rahat anlıyordum. Şimdi artık bilgiyle kirlenmeye başladım. Benim gözümde çok büyüttüğüm şeyler seyircinin hiç görmediği ve umursamadığı şeyler olabiliyor. Benim çok önemsemediğim şeyler de seyirci için büyük mantıksızlık olabiliyor. O yüzden o dengeyi tutturabilmek için özellikle dizide böyle bir yelpazeye senaryoyu gönderip onların fikirlerini alıyoruz.

Peki başrol oyunculuğunu nasıl tarif ediyorsunuz? Karakter oyuncusu musunuz? Başrol oyuncusu musunuz? Böyle farklı yorumlara açık bir oyunculuk var.

Kenan İmirzaloğlu: Oyunculuk olarak bakıyorum ama şöyle sorular da çok geliyor: "Hep aynı tarz rollerde oynuyorsunuz, niye komedi oynamıyorsunuz?" Komedi oynayana da "Niye aksiyon oynamıyorsunuz?" diye soruyorlar. Bazen elmayla armut oluyor bu. *Cast* denilen olay onun için vardır ya. Senin fizyonomine, ruh haline, tipine uygun roller vardır. Bu yelpazeyi tabii ki genişletebilirsin. Ama şimdi Cem Yılmaz'la ben oynayacaksam, hangimiz komiği oynasa daha iyi olur? Hangimiz daha iyi kavg eden oynasa daha iyi olur? Bu tip dengeler var inandırıcılık adına ama oyunculuğu bir meyve sepeti gibi düşünürsek ben oradaki bütün meyvelerin tadına bakmak istiyorum. Hepsine bir şehvetim ve açlığım var. Merak ediyorum. Yarın öbür gün babayı oynayacağım, eşim olacak falan, yaş ilerledikçe hikâyeler falan da gelişecek ya, bunlar için meraklıyım ve şehvetliyim.

Peki, hep yaşlarla ve konularla tarif edilen oyunculuklar oluyor. Kadın oyuncularla daha çok görülen bir şey bu. Güzel bir kadın, güzel bir oyuncu, yaşlandıkça artık sadece anne veya anneanne oynamaya başlıyor. Siz bu yaşta bu görüntünüzü korurken yaşlanmadan başka rollerde de oynamak istemez misiniz?

Kenan İmirzaloğlu: Nasıl başka?

15 kilo almanız gereken bir karakter mesela.

Kenan İmirzaloğlu: *Kızgın Boğa (Raging Bull)*, Yön.: Martin Scorsese, 1980) gibi bir hikâye olursa tabii. Robert De Niro'nun oradaki performansı inanılmazdır. İnanmışım özel bir proje

olursa yapmak isterim.

Oyunculukta dönüm noktanız hangi film?

Kenan İmirzalıoğlu: Benim için *Yazı Tura* çok kıymetlidir tabii ama bunun doğru cevabı sizde.

***Ejder Kapanı* (Uğur Yücel, 2009) son filminizdi. Bir polisiye. Komiseri oynuyorsunuz. Karakteri oluştururken nasıl çalıştınız? Evet, sizin oynadığınız karakterler sert mizaçlı, kimi zaman silahlı ve fiziksel anlamda ön planda karakterler ama buradaki karakterin iç dünyası daha derin.**

Kenan İmirzalıoğlu: Evet, içeride başka bir adam vardı.

Sonunda anlaşılan başka bir derinlik var ama bu karakterin başka da problemleri var.

Kenan İmirzalıoğlu: Sağlıklı bir insan böyle hastalıklı bir ruh haline nasıl girer? Önce bunun peşine düştük. Emniyette çocuk tecavüzleri olayı üzerine uzmanlığı olan memurlarla konuştuk. Psikologlarla, psikiyatrlarla konuştuk. Urfa'ya gittik, oradaki polislerin gerçek hikâyelerini dinledik ki oradan birtakım alıntılar da vardır zaten; benim finaldeki dört yaşındaki çocuğu rayların üzerinden aldığı sahneyi aynen Urfa'da bir polis anlatmıştı. Dört yaşındaki bir çocuğu rayların üzerinden alıyor ve o çocuğu hayata döndürüp, sonra başından geçen olay sanki normal bir şeymiş gibi, küçük bir oyun kazası geçirmiş gibi davranıyor. Yani çok bıçak sırtı bir durum. "Ah yavrum başından böyle bir felaket geçti" diyemezsin bu çocuğa, çünkü ondan bilgi almak zorundasın, eşkâl tarifi alıyorsun. Gerçekten ciddi bir profesyonellik ve çelik gibi sınırlar isteyen bir durum. O polis bana "Eğer bunu yapan kişiyi sabaha kadar bulsaydık infaz edecektik" demişti. Allahtan bulamamışlar. Bunun gibi olayları üst üste yaşayınca bir polis memuru ne hale gelir? Hele ki küçüklüğünde ablasına tecavüz edilmiş ve buna karşı sessiz kalmış bir adam. O dönem biraz bozmuştu beni Akrep. *Son Osmanlı Yardım Ali* ise çok keyifliydi benim için; oynarken orada temel bir kuralım vardı: Eğer bu sette keyifli olmazsam bu adam doğru çıkmaz. Çünkü adam kavga ederken de keyifli, hayattan da keyif alıyor. kadınları da çok seviyor. Fakat Akrep'te çok zor bir durum; yüzünde hiçbir şey olmayacak fakat gece birilerine işkence yapıyorsun, tuhaf bir ruh hali.

***Ejder Kapanı*'ndaki karakteri yaratırken izlediğiniz filmler oldu mu? Türkiye'de polisiye sinemada çok çekilen bir tür değil ama Hollywood'da özellikle örneklerini çok görüyoruz. İzlediğiniz filmler var mı?**

Kenan İmirzaloğlu: *Yed'i*yi (*Se7en*, Yön.: David Fincher, 1995) hepimiz biliriz. Onu bir daha gözden geçirdik ama onun dışında ben rolüm için "Şunları izleyeyim de oradan bir şeyler alırım" gibi bir çabaya girmedim. Özel bir durum vardı ki onu da birebir yaşamış memurlarla konuştuğum için o benim için yeterliydi. Bence senaristin izlemesi lazım.

Yamaç Okur: Kimi seyrediyorsunuz son dönemde? Başarılı bir sürü genç yönetmen var.

Kenan İmirzaloğlu: Türkiye'de Zeki (Demirkubuz), Nuri (Bilge Ceylan), Reha (Erdem) gibi çok önemli isimler. Hepsiyle ayrı ayrı çalışmak isterim. *Kader* (Zeki Demirkubuz, 2006) beni çok etkilemişti gerçekten, o en sonda o kapı tekrar böyle açıldı ya, "Kader böyle bir şey olsa gerek" dedim. Film çok etkilemişti ve ruhuma dokunmuştu. Zeki'ye hayranım o filmden ötürü. Hatta biz Zeki'yle bir çalışmanın kıyısından döndük çünkü zamanlarımız uymadı. Reha Erdem'i çok beğeniyorum. Hakikaten başka bir gözü var. İtalya'nın son dönemde en iyi sinemacısı Ferzan Özpetek oldu. Almanya'nın Fatih Akın oldu. Bunlar tabii çok gurur verici şeyler. İnşallah onlarla da beraber işler yapacağız diye düşünüyorum.

Yamaç Okur: Genç yönetmenler? Mesela *Sonbahar* (Özcan Alper, 2007) çıktı *Gitmek* (Hüseyin Karabey, 2008) çıktı.

Kenan İmirzaloğlu: *Sonbahar*'ı izledim, evet onu çok beğendim. *Gitmek*'i izlemedim.

Yamaç Okur: Son dönemde epey bir sinemacı var. *Uzak İhtimal*'i (Mahmut Fazıl Coşkun, 2008) izlediniz mi mesela?

Kenan İmirzaloğlu: Maalesef dizi çekerken hiç vakit olmuyor. Hele diziler 90 dakika olduktan sonra sinemaya gidemez oldum. Repo bir gün oluyor olmuyor. Zaten çok yorgun oluyorsunuz, haftalık işleriniz birikmiş oluyor. Hakikaten sinemaya gitmek bir lüks haline geliyor.

Setler nasıl geçiyor? Özellikle dizi setlerinin çok ağır geçtiğini biliyoruz. Hem oyuncular, hem de kameranın arkasındaki saatlerce çalışıyorlar.

Kenan İmirzaloğlu: Evet.

Kimileri sendikalara bağlı değiller. Sigortaları yapılmıyor. Kazalar oluyor. Bu tür olayları nasıl değerlendiriyorsunuz? Siz ne kadar etkileniyorsunuz?

Kenan İmirzaloğlu: Ölenler bile oldu. Geçtiğimiz senelerde iki arkadaşımızı kaybettik sette.¹ Bir Avrupalıyla, bir Amerikalıyla konuştuğunuz zaman “Biz bir hafta içerisinde 90 dakikalık bir iş çekiyoruz” dediğinizde hakikaten “Türkler çıldırmış” derler. Bunun dünya üzerinde bizim dışımızda başka bir örneği yok. 90 dakika normalde sinema filmi süresi, bunu dört-beş haftada çekiyorsunuz. Senaryo da yetişmiyor. Öyle stoklu çalışma imkânımız da yok. Hastasınız, ağrınız var ama bunların önemi yok. Gitmeniz ve çalışmanız lazım. Çünkü şöyle bir sorumluluk da biniyor: Başrol oyuncusu olarak “Bu hafta yayınlanmasın, ben dinleneyim” diyorsun ama orada yüz kişilik bir ekip var. Bir hafta durduğun zaman insanların bir haftalık maaşını da ellerinden almış oluyorsun. Hiçbir dizide *Ezel* (Uluç Bayraktar, 2009-2010) kadar zorlandığımı hatırlamıyorum. Diğer dizilerde karakterin bellidir artık, senaryoyu sette bile okusan mevzuyla çözersin. Fakat *Ezel*'de adam zeki olduğu için ve karşdakiler de çok zeki olduğu için senaryoyu doğru algılamak, anlamak gerekiyor. Bazen kaçırdığımız, atladığımız şeyler oluyor; “Bir dakika burada şunu mu demek istiyor? Aslında şunu mu ima ediyor?” diye soruyoruz çünkü bir ima varsa o zaman oyunun tamamen değişiyor. Arkadan başka bir plan yönetiyorsan onu seyirciye hissettirmen lazım. Bu yüzden *Ezel* gerçekten çok zorlayıcı. Teknik ekibin işi daha da zor. Onlar evlerine hiç gidemiyorlar. Çok haklılar. Sine-Sen diye bir sendika var; son dönemlerde uyuyan, biraz atıl kalmış fakat tekrar canlandırılmaya çalışılan. Birkaç arkadaş öncülük yapıyor, biz de destek veriyoruz. Sektörü Sine-Sen toparlar diye düşünüyorum.

Peki dizideki oyunculuk sinema oyunculuğunuzunuzu besliyor mu? Şu an sinemayla diziyi ayırdınız mı?

Kenan İmirzaloğlu: Bazen dizideki oyunculuk sizi bir rutinin içine sokabiliyor. Hep cepten yemeye başlayabiliyorsunuz, çünkü çok hızlı olmalısınız. Yani “Bir daha çekelim abi, dur bir keyif alayım ben, bir konsantre olayım” deme şansınız pek yok. Çünkü öbür türlü yetişmesi mümkün değil. Bir de şu var: Ben kendi performansımı yükseltiyim diye diğerlerinin zamanından çalışıyorum gibi bir durum oluyor. Sinema filminde ise daha özel bir şeyler çıkartayım diye bekletebilirsiniz, set konsantre olmanızı bekler, o başka bir durum. Fakat dizide öyle bir şansınız yok.

Yamaç Okur: Ömer Vargı'yla çalıştınız. Ömer Vargı Yeşilçam ekolünden gelen bir yönetmen. Yeşilçam ekolü seyirciyle barışık

1 *Sonbahar* (Nihat Durak, 2008) dizisinin oyuncularının makyaj ve kostümlerinden sorumlu Zehra Sezgin (20) ve Tülay Ergildi (24) 25 Aralık 2008 günü ekibi taşıyan aracın kaza yapması sonucu hayatlarını kaybettiler.

bir ekol. Çok da filmi yok ama iyi filmleri var: *Her Şey Çok Güzel Olacak* (1998), *İnşaat* (2003)... Ömer Vargı'nın sette oyunculara yaklaşımı nasıl?

Kenan İmirzaloğlu: Ömer Abi'nin aradığı birtakım resimler var oyuncunun yüzünde. Kurduğu kadrajın içerisinde o resmi gördüğü zaman Ömer Abi için tamamdır. Mesela bir sahnede bir şey duyacaksın, kafanı bir tarafa çevireceksin. Haber iyi ya da kötüyse ona göre ruh halinin bir yere gittiğini düşünüyorsun ama aslında yüzünde çok bir şey değişmiyor. "Sana bir şey söylendiği zaman; bir haber geldiği zaman onun öncesinde de senin bir hikâyen varsa senin kafanı kadrajın solundan sağına çevirmen bir şey ifade eder. Bunun derdine düşmek bazen gereksizdir" diyor Ömer Abi de. Ben ona tamamen katılmıyorum ama bazı yerlerde de haklı olduğunu gördüm. Görmek istediği bir resim var, onu alırsa "Durumun daha derinliğine inelim, burada çok güzel bir şey yakaladım, Kenan dur bir daha çekelim" diye uğraştırmıyor hiç. Benim *Kabadayı*'da planlarım hiç üç tekrar olmadı.

Yamaç Okur: Çok tekrarınız oldu mu?

Kenan İmirzaloğlu: İlk başlarda biraz. Hatta *Kabadayı*'da Şener Abi'yle tatlı bir çekişmemiz vardı. Bütün film boyunca dil sürçmesinden ya da yanlış kelimedenden ötürü benim üç kere yeniden tekrarım oldu. Şener Abi benimle olan sahnede biraz çuvalalayınca onunki biraz daha fazla oldu. Yaprak geldi, bilmem ne oldu falan, konsantrasyonu bozuldu. İşin tuhaf tarafı şuydu: İlk hafta en heyecanlı, en tedirgin ve bir taraftan da en kendine güvensiz olan Şener Şen'di. Şener Abi'ye baktıkça ben rahatlıyordum. Çünkü o da "Oluyor mu acaba?" diye düşünüyordu. Bende ilk hafta için "Şu ilk haftayı keşke bir daha çeksek, ilk haftanın sahneleri çok kötü oldu" diye düşünüyordum ama sonrasında baktığımız zaman o kadar da büyük fark yok diye düşünmeye başladık. "Devran" gibi bir karakteri canlandırıyor-sunuz; adamın hiçbir şeyden korkusu yok Karaca'yı kaybetmek dışında. Fakat o korkusuzluğu canlandırırken arkada aslında acayip korkan, yaptığından emin olmayan ürkek bir oyuncu var. O ruh hali gerçekten de trajikomik bir durum. Oyuncunun o halini görseniz içiniz acır. Sahne başladığı zaman gözünü patlatır ama "Stop" deyince çaycıya bile sorarsınız "Oldu mu?" diye. Acayip bir ruh hali, esas hikâye orada aslında.

Sonradan izlerken ne hissediyorsunuz?

Ben kendime biraz acımasız ve eleştirel bakan bir adamım. Dışarıdan duyduğum övgüyü de, yergiyi de çok fazla ciddiye almaya çalışıyorum. Esas olan sizin kendinize söylediğinizdir ya.

Ben kendime çok paye vermiyorum o anlamda fakat etraftan duya duya “Alnımızın akıyla bu işten çıktık” diye düşünmeye başlıyorum. Çok fazla keyfini yaşamıyorum açıkçası. Bilmiyorum iyi midir kötü müdür ama biraz yaşayabilmek isterdim keyif duygusunu.

Peki dizilerde de mi aynı şekilde? Yani izliyor musunuz kendinizi her bölümde?

Kenan İmirzalıoğlu: Diğer dizilerimde kaçırdıklarım oluyordu ama *Ezel*'i izliyorum.

Peki eski projeleri eski filmleri tekrar izlediğinizde “Tüh, burada böyle yapmasaydım” ya da “Çok güzel oynamışım” diyor musunuz?

Kenan İmirzalıoğlu: *Delî Yürek*'ten başlayacak olursak, 24-25 yaşındayım, yüzmeye bilmiyorum ve beni denize atıyorlar; su yutman çok normal. Boğulmadan çıktıysan başarıdır. O projeye tamamen öyle bakıyorum. Kendi sesimle oynamıyorum, dublaj var. Ben tretman nedir bilmezken o işe başladım. “Tretman gelecek ondan sonra bakacağız” dediler. “Tretman ne?” dedim. Sonra bana güldü yardımcı yönetmen. “Niye gülüyorsunuz? Ben matematikte tretman okumadım” dedim. “Hayır, ben beş yıl sonraki haline gülüyorsunuz” dedi. “Beş yıl sonra ‘tretman nedir?’ diye sorduğun zamanı hatırlayınca kendi kendine sen de güleceksin” dedi. Hakikaten öyle oldu. Öyle derken on iki yıl geçti...

O zaman her film oyunculuğunuzu da geliştiriyor mu bu anlamda? Uğur Yücel'in sizin hakkınızdaki yorumu bende hep yeni bir karakter arayışınız olduğunuzu düşündürdü.

Kenan İmirzalıoğlu: Tabii sanat tarafını bir kenara bırakırsak, işin ruhsal tarafını futboldaki takım oyununa benzetiyorum. Messi² bile iki ay antrenman yapmasın, maçlara çıkmasın, yeni maçta en iyi oyununu oynayamaz. Çünkü o yeni bir oyun ve yeni bir oyun için yeni çabanızı göstermeniz lazım. Eğer göstermezsen senin iyi oyuncu ünvanının hiçbir işe yaramaz ki. Birçok oyuncunun kötü filmlerini, kötü performanslarını görmüşüzdür, çünkü oyunculuk sadece fiziksel yapılan bir şey değil, o dönemki ruh haliniz de çok önemli. Ruh haliniz sağlıklı değilse onu alıp bir karakter içerisine sağlam bir şekilde nasıl yerleştireceksiniz? Böyle zamanlarda maalesef birtakım eksiklikler olabilir. O yüzden her

² Lionel Messi: Barcelona'nın Arjantinli futbolcusu. 2009'da FIFA tarafından yılın futbolcusu seçildi.

oyuncu için her proje yeni bir maceradır diye düşünüyorum.

Siz oyuncu olarak sinemanın içinde öğreniyorsunuz, geliyorsunuz. Peki yönetmenlik tarafına da kaymak istiyor musunuz?

Kenan İmirzaloğlu: Kendime net bir şekilde öyle bir hedef koymadım. Fakat sette çalıştığım insanlar, birtakım oyuncular ve yönetmenler, özellikle son yönetmenimiz Uluç Bayraktar benim yönetmenlik yapacağıma çok inanıyorlar nedense. Senaryoyu bütünsel olarak doğru anladığımı, sahnelere doğru baktığımı düşünüyorlar. Bir yerde söylemiştim zaten idolüm Clint Eastwood da ilk başta sırf yakışıklı ve uzun boylu olduğu için o sektörün içerisine girmiş. Aslında çok da iyi bir oyuncu değilken sonrasında oyunculuğunu her projede tırmandırmış ve uzun bir zaman geçtikten sonra çok sade, çok rafine filmler yapmış. O da İkizler burcu, uzun boylu, acaba biz de bir yerden yakalar mıyız? Bu fikir geldiği zaman soğuk bakmıyorum; ufak bir heyecan yapıyor bende ama şu an için doğru zaman olduğunu düşünmüyorum.

Yamaç Okur: Tiyatro?

Kenan İmirzaloğlu: Tiyatro tabii başka bir er meydanı. Tiyatroyu da düşünüyorum. Şu canlı durum, seyirciyle direkt alış-veriş durumunda bir başka keyif var, bir başka adrenalın var. O yüzden ilgimi çekmiyor değil. Dizileri sağlıklı bir yere getirebildiğimiz zaman tiyatro olabilir. Tiyatrocu arkadaşlarım da çok istiyorlar. Çok beğeniyorlar beni. O yüzden beraber yapalım diyorlar. Niyetliyim.

İzleyici: *Deli Yürek*'te neden kendi sesinizi kullanmadınız? Bir de bir yerde *Son Osmanlı Yandım Al'nin* devamı çekilecek diye okumuştum ama doğruluğunu sizden öğrenmek istiyorum.

Kenan İmirzaloğlu: *Deli Yürek*'te kendi sesimi kullanmadım, çünkü *Deli Yürek*'te dublaj yapılıyordu. Oyunculuk benim için tamamen yeni bir durumdu. Dublaj ise ayrı bir uzmanlık gerektiriyor. Bir stüdyoya girip oynadıklarını gerçekten tekrardan oynuyormuş gibi yapmak bir de aynı zamanda ağzına oturtmak hiç yapabileceğim bir şey değildi. Hatta gayret göstermekten bile kaçtım çünkü şuna inandım: Ben bunu yapmaya çalışsam kendi durumumu bozarım. Oyuncu acemi, dublajcı acemi, çıkacak sonuç hepten felaket olacaktı. "Bari dublajı yapan kişi tok sesli, bu işi iyi yapan, yıllardır tecrübesi olan birisi olsun ki en azından dengelesin durumu" dedim ki doğru düşündüğümüze inanıyorum.

Yandım Al'nin devamını açıkçası ben de isterim. Devamı için zaman zaman yapımcılar heyecanlanıyorlar. Sonra ekonomik

durumlar derken tekrar bir düşünüyorlar. Seyirciden de aslında böyle bir talep var. Ben istiyorum ama biraz bizim işin üzerine konsantre olup projenin senaryonun oluşma aşamasında itici kuvvet haline gelip yapımcıları harekete geçirmemiz lazım ama şu an *Ezel* devam ederken öyle bir şansım yok.

İzleyici: Benim merak ettiğim sinema ve dizi dışındaki Kenan İmirzalıoğlu ne yapıyor? Kendinize ayırdığınız vaktelerde ne yapıyorsunuz? Bir de matematik ne oldu?

Kenan İmirzalıoğlu: Matematik misyonunu devam ettiriyor. Analitik düşünme şekli zaten sizin içinize siniyor. Bizde öncesinde de var olan bir şey, babadan geçen bir durum. Abimde de vardır mühendis kafası ve analitik düşünce. Bir hocamız vardı Yavuz adında; "İyi bir matematikçi A'ya bakıp B'yi görüp C'yi düşünen adamdır" derdi. Bunu yapmaya çalışıyoruz, o yüzden matematik içeride devam ediyor.

Özel hayatta ne yapıyorum? Sabah kalkıyorum, ilk işim amfimi açmak oluyor. Müzik olmazsa olmazdır benim hayatımda, uyanışımın uyuyuşuma kadar. Kahvaltıyı hayatımda eksik etmem. İşim yoksa spora giderim. Sonrasını anlatmayayım artık özele giriyorum.

İzleyici: Kenan İmirzalıoğlu daha önce canlandırdığı karakterlerden herhangi birine benziyor mu? Ya da siz kendinizi hangi karaktere benzetiyorsunuz? Benzerlik var mı? Akrep Celal, Yusuf Miroğlu ya da *Ezel* gibi.

Kenan İmirzalıoğlu: Tip olarak mı soruyorsunuz? Geçen magazinci bir arkadaş aynı şeyi söylemişti. O da ezberden duyuyor ya; "Oynadığınız karakterlerin hepsi birbirine benziyor." dedi. "Doğru söylüyorsunuz hepsi uzun boylu esmer" dedim. Hepsinden biraz bir şeyler vardır ama hiçbiri tam budur diyemem. Ama Yandım Ali'nin kafasını seviyorum.

İzleyici: Bu sorumu birçok insan merak ediyor, sadece ben değil. *Ezel*'de son bölümlerde Kıvanç Bey'le (Tatlıtuğ) birlikte oynadınız. Bu sizin için nasıldı? Bu süreci çok merak ediyoruz.

Kenan İmirzalıoğlu: Keyifliydi. Kerem Çatay sorduğunda ben de "İşin gerçekliğini bozmasıyla veya bozmamasıyla alakalı soru işaretlerine en doğru cevabı sen verirsin. Projeye yarayacağına inanıyor musun?" dedim. "İnanıyorum" deyince ben de "Tamam o zaman", dedim, "Buyursun gelsin başımızın üstünde misafirimiz olsun."

İzleyici: Peki hiçbir endişeniz olmadı mı?

Kenan İmirzaloğlu: Yok. Kıvanç'ı ben yeni tanımıyorum ki. Kıvanç'a *Best Model* tacını takan adam benim. Oradan gelen bir muhabbetimiz var. Ben biraz daha onun abisi sayılırım. O yüzden hiç endişem olmadı. Magazin dünyası için de çok iyi bir cevap oldu. Çünkü ortada hiçbir şey yokken, biz Kıvanç'la bir gün önce evde beraberiz, ertesi gün, magazinciler düşmanmışız gibi soruyorlar. Sanki bu ülkede insanlar hem Kıvanç'ı hem Kenan'ı hem Olgun'u hem İlker'i aynı anda sevemezmiş gibi düşünüyorlar. İlla ayıracaklar. O yüzden iyi bir cevap oldu. En azından o sorulardan da kurtulmuş olduk. Çok da iyi oynadı bence.

İzleyici: En çok etkilendiğiniz oyuncuları merak ediyorum.

Kenan İmirzaloğlu: İlker'den (Aksüm) çok etkileniyorum. Çok beğeniyorum İlker'i.

İzleyici: Kendinizi koruyarak nasıl geliştiriyorsunuz? Bunu biraz anlatır mısınız? Bir yelpaze içindesiniz ama belli bir tarz geliştiriyorsunuz ve bu tarza neleri katıp neleri katmamaya dikkat ettiğinizi merak ediyorum.

Kenan İmirzaloğlu: Ben bu işe ilk başladığım zamanlarda hep sorarlardı "Kimi örnek alıyorsun?" diye. İşimizin adı oyunculuk, birisini örnek alırsan olmaz ki! Neticede bir yalanı gerçekmiş gibi anlatmaya çalışıyoruz. Sen bir de yalanı gerçek gibi anlatırken birisini modelliyorsun. Onun gibi anlatmaya çalışıyorsun. Yalanın yalanı oluyor. Ve birisine benziyorsun o zaman. O zaman oyuncunun biricikliği nerede kalıyor? Halbuki sana özel olması lazım. Kendi tarzım olsun diye uğraşmıyorum fakat kendi samimiyetimin peşinde olduğum için o benim tarzımmış gibi oluyor. Yani özel bir çabası yok, sadece samimiyeti kaybetmemeye çalışıyorum.

İzleyici: Korkmuyorsunuz yani değişik şeyler denemekten?

Kenan İmirzaloğlu: Korkuyorum. Oyuncular hep korkar, korkmaz diye düşünmeyin. Korktuğumuz şeyler var.

İzleyici: Şimdi biz *Ezel*'i izliyoruz. Artık izleye izleye o kadar önyargı oluştu ki bende, dizilere bakarken "Bunu *Ezel*'den daha iyi yapmış olamazlar" diyorum.

Kenan İmirzaloğlu: Bunu yabancı diziler için diyorsun herhalde.

İzleyici: Siz belki de dizi seviyesini Türkiye'de belirli bir standartta çektiniz ve oyunculuk kariyeriniz açısından "Ben bu kadar yaptım" mı diyorsunuz yoksa sizin için bir sınır yok mu?

Kenan İmirzalıoğlu: Bir kere bu benim yaptığım bir şey değil; bu bir yapımcı önderliğinde, iyi bir senarist, iyi bir yönetmen ve iyi bir oyuncu grubunun yaptığı bir şey ve iyi bir teknik kadro tabii. Görüntü yönetmenimiz (Veysel Tekşahin) bu işin vazgeçilmezidir ki geçen sene en iyi görüntü yönetmeni ödülü aldı. Bu çıtayı koyan, belirleyici kişi burada Kerem Çatay'dır. Bunu çok net söyleyebilirim.

Yamaç Okur: Yapımcı.

Kenan İmirzalıoğlu: Yapımcı, çünkü o araba Mercedes S serisi de olabilirdi ama o Maserati'yi istedi. "En özeli olsun, en güzeli olsun" dedi. Çünkü şimdi söylediğiniz cümleleri o işe başlamadan önce kuruyordu zaten. "Bu iş Türkiye'deki dizi standartını yükseltecek bir iş olacak" diyordu. Mesela *Ezel*'in senaryosu 5 yıl önce gelseydi, "çok riskli henüz Türk halkı buna hazır değil" diyebilirdik. Fakat artık *Lost*, *Heroes* gibi diziler hayatımıza öyle girdi ki insanların kafası onlarla daha açıldı ve beklentileri yükseldi. Diziler de artık birbirine benzemeye başlamıştı. Kerem Çatay, *Ezel*'de çıtayı yükseltti. Bense sadece çıtayı tutanlardan biriyim.

Kenan İmirzalıoğlu kimdir?

1974'te Ankara'da doğdu. İstanbul Yıldız Teknik Üniversitesi Matematik Bölümü'nden mezun oldu. Üniversite eğitimi sırasında eğitim masraflarını karşılayabilmek için mankenlik yapmaya başladı. *Best Model Of The World* yarışmasında birinci oldu ve hemen ardından *Deli Yürek* dizisiyle oyunculuk kariyerine başladı. İlk sinema filmi *Deli Yürek Bumerang Cehennemi*'nin ardından TV dizileri ve sinema filmleriyle oyunculuk kariyerine devam Kenan İmirzalıoğlu, 2009 yılından bu yana *Ezel* adlı dizide oynuyor.

Filmleri

Deli Yürek Bumerang Cehennemi, 2001

Yazı Tura, 2004

Son Osmanlı Yandım Ali, 2006

Kabadayı, 2007

Ejder Kapanı, 2009

Başlıca Ödülleri

2005 Adana Altın Koza Film Festivali En İyi Erkek Oyuncu Ödülü (Yazı Tura)

2010 Sadri Alışık Sinema Ödülleri Ayhan Işık Jüri Özel Ödülü (Ejder Kapanı)

2010 İsmail Cem Televizyon Ödülleri En İyi Erkek Oyuncu Ödülü (Ezel)

2010 37. Altın Kelebek Ödülleri En İyi Erkek Oyuncu Ödülü (Ezel)